

„Ez a tengeri magány, mely körülvesz bennünket minden oldalról, egy erős nyugtatószer, szinte olyan, mint egy narkotikum”.

(Miguel de Unamuno, spanyol író és filozófus feljegyzése Tenerife szigetén 1909-ben.)

AZ ATLANTIKUM 3

ALCHIMISTÁI

A Kanári-szigetek költői*

A Spanyolországhoz tartozó Kanári-szigetek irodalma öt évszázad esztétikai méltóságával tekint le ránk. Magyar viszony-

latban fontos megemlíteni a La Palma szigetén született Juan Batista Poggio Monteverde (1632 – 1707) nevét. 1688-ban írt egy versfüzért *Szonettek Magyarország nemes hőseiről és jeles eseményeiről* címmel. A szerző művét, barátjának, egy gyalogsági kapitánynak ajánlotta, aki a spanyol különítmények tagjaként vett részt Buda felszabadításában.

A szigetcsoport emberemlékezet óta tengeri utak csomópontja volt, s kultúráját az európai-afrikai-amerikai kölcsönhatások alakították, ill. az elmentmondásos elszigetelten kozmopolita jelleg hatotta át. Irodalma olyan sajátos, egyedien autonóm témákat dolgozott fel, amelyek méltó helyet biztosítottak számára a hispán irodalom változatos hangversenyén. Helyi irodalomtörténészek szerint a költészet volt az a műfaj, amely leginkább fejlődött és dominált. Hosszú történelme során a líra volt a művészetek mindenese, háttérbe szorítva vallást, epikát, regényt, színházat, metafizikát és erkölcsöt.

A prózával, drámával ellentétben a költészet „mindent a feje tetejére állít” vallják a Kanári-szigetek költői. Ebből az atlantikus lírai anarchiából adunk most ízelítőt, magyarul először.